

CAMINS OBERTS

Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era

Estimats diocesans:

En d'altres ocasions, hem fet referència a la complexitat del nostre món. Hi ha situacions que ni el millor guionista seria capaç d'imaginar. Els problemes existeixen, han existit i seguiran existint. Cadascun d'ells pot ser motiu de creixement, perquè ho són, encara que ens deixin el cos nafrat. Però, atenció! Els problemes no cal anar-los a buscar: «qui no vulgui pols, que no vagi a l'era».

Com ha d'afrontar un missioner les dificultats? Hauríem d'especificar de quina problemàtica es tracta, però, dit en un sentit genèric, què cal tenir en compte quan un comença la missió? Quins criteris validen els nostres plantejaments pastorals? És d'allò que us vaig parlar un dia: què vol dir per a nosaltres la paraula «èxit»? De quin triomf parlem els seguidors de Jesús? (Si és que en parlen o n'han de parlar.)

El papa Francesc afirmà que molts cristians feien cara, a vegades, de pomes agres, és a dir, que tenien més cara de Quaresma que de Pasqua. Si ho deia... El cert és que avui la cantarella de la queixa està molt estesa. Tothom ploriqueja per una cosa o per una altra. Hi ha motius, de vegades, molt raonables, però no sempre. No vull pas rebaijar el to d'algunes denúncies de clara injustícia social, però de vegades hi ha laments que no toquen ni quarts ni hores.

Alguns afirmen que la nostra activitat pastoral ha de poder desvetllar un sentit crític. És cert. El fet de pensar és un exercici que s'ha de fer sempre,

especialment quan ens trobem amb dificultats. L'«èxit», doncs, té molts matisos. Cal promoure escenaris on poder repensar, perquè al costat de la bonança de l'èxit descobrim que la vida cristiana passa pel sedàs de la creu, cada dia. Amb tot —i això és molt important!—, una vida espiritual saludable no cerca la creu, sinó que l'accepta. Això és el que volia compartir. La creu, és a dir, els revolts complexos de la vida, es descobreixen tal com venen: no els anem a buscar. Sabem que hi són, però no els volem. El perill tant es detecta en aquells que pensen i viuen el cristianisme com un problema continu, i una mena de cursa d'obstacles, com en aquells que s'han tancat en una bombolla idíl·lica i irreal, en un món que no respon a la realitat.

El missioner, doncs, és algú que prega i, sense oblidar les seves arrels, entoma el repte de rellegir la seva vida des de l'òptica de Déu. La pregària és un respir intens i se'n de primer ordre.

Qualsevol cristià ha de cercar els espais i els moments per fer més fluït el diàleg amb Déu i, per tant, l'escolta atenta de la vida. Pregària ajuda a trobar el rumb i el sentit de cada instant. La pregària ens fa descobrir la proximitat de Déu. El primat de l'oració, si no volem reduir la missió a un pur activisme, és bàsic. A més a més, la pregària ben feta no aïlla el missioner del món ni situa la missió en una esfera estranya, incomprendible. La vida d'oració vol reconduir els laments i queixes en lliçons, lloances i accions de gràcies.

Senzill: hem d'aprendre a ser amants de la pregària. Hauríem d'endinsar-nos en la missió a través de la vessant artística del diàleg amb Déu: Ell ens parla i nosaltres l'escoltem. Així podrem convertir els dolors del fracàs i de la decepció en lliçons de vida. La pregària no ens convidarà mai, si és veritable, a fugir o abandonar la realitat. Algú que tira endavant la seva missió no ho fa amb tristesa ni amb ganes de queixa, sinó confiant plenament en l'amor inesgotable de Déu, perquè ja és ben sabut per tothom que qui no vol pols, no va a l'era.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La visita del Papa, més a prop

El possible viatge del papa Lleó XIV a Barcelona cada vegada està més a prop. El passat 9 de gener, el cardenal José Cobo, arquebisbe de Madrid, va participar en una primera reunió a Roma amb la Secretaria d'Estat del Vaticà per iniciar els treballs de la possible visita del Papa a l'Estat espanyol. Tot i que només va ser una primera presa de contacte, l'objectiu era començar a pensar i plantejar aquest viatge, que requereix un procés llarg i complex.

A la reunió, convocada per la Secretaria d'Estat, hi van participar representants de tres seus episcopals —Madrid, Barcelona i Canàries—. Aquestes són les tres localitzacions que visitaria el Sant Pare en el seu viatge a la península, i que figuren al primer esborrany que es presentarà a Lleó XIV.

Un cop l'hagi revisat, el Pontífex mateix serà qui decideixi finalment si el viatge es concreta i de quina manera.

CAMINOS ABIERTOS

Quien se mete en la lluvia, se moja

Estimados diocesanos:

En otras ocasiones hemos hecho referencia a la complejidad de nuestro mundo. Hay situaciones que ni el mejor guionista sería capaz de imaginar. Los problemas existen, han existido y seguirán existiendo. Cada uno de ellos puede ser motivo de crecimiento, porque lo son, aunque nos dejen el cuerpo magullado. Pero ¡atención! No hace falta ir a buscar los problemas: «Quien se mete en la lluvia, se moja».

¿Cómo debe afrontar un misionero las dificultades? Habría que especificar de qué problemática se trata, pero, dicho en un sentido general, ¿qué hay que tener en cuenta cuando uno comienza la misión? ¿Qué criterios validan nuestros planteamientos pastorales? Es de aquello de lo que os hablé un día: ¿qué significa para nosotros la palabra «éxito»? ¿De qué triunfo hablamos los seguidores de Jesús? (Si es que hablan de él o deben hablar.)

El papa Francisco afirmó que muchos cristianos ponían a veces cara de vinagre, es decir, que tenían más cara de Cuaresma que de Pascua. Si lo decía... Lo cierto es que hoy la cantinela de la queja está muy extendida. Todo el mundo se lamenta por una cosa u otra. Hay motivos, a veces, muy razonables, pero no siempre. No quiero rebajar el tono de algunas denuncias de clara injusticia social, pero en ocasiones hay lamentos que no vienen a cuento.

Algunos afirman que nuestra actividad pastoral debe ser capaz de despertar un sentido crítico. Es cierto. El hecho de pensar es un ejercicio que debe realizarse siempre, especialmente cuando nos encontramos con dificultades. El «éxito», pues, tiene muchos matices. Es necesario promover escenarios donde poder repensar, porque junto a la bonanza del éxito descubrimos que la vida cristiana pasa por el cedazo de la cruz, cada día. Con todo —¡y esto es muy importante!—, una vida espiritual saludable no busca la cruz, sino que la acepta. Esto es lo que quería compartir. La cruz, es decir, los giros complejos de la vida, se descubren tal como vienen: no los vamos a buscar. Sabemos que están ahí, pero no los queremos. El peligro se detecta tanto en quienes piensan y viven el cristianismo como un problema continuo, una especie de carrera de obstáculos, como en quienes se han encerrado en una burbuja idílica e irreal, en un mundo que no responde a la realidad.

El misionero, pues, es alguien que reza y, sin olvidar sus raíces, asume el reto de releer su vida desde la óptica de Dios. La oración es un respiro intenso y sereno de primer orden. Cualquier cristiano debe buscar los espacios y los momentos para hacer más fluido el diálogo con Dios y, por tanto, la escucha atenta de la vida. Rezar ayuda a encontrar el rumbo y el sentido de cada instante. La oración nos hace descubrir la cercanía de Dios. El primado de la oración, si no queremos reducir la misión a un puro activismo, es fundamental. Además, la oración bien hecha no aísla al misionero del mundo ni sitúa la misión en una esfera extraña, incomprensible. La vida de oración quiere reconducir los lamentos y quejas en lecciones, alabanzas y acciones de gracias.

Sencillo: debemos aprender a ser amantes de la oración. Deberíamos adentrarnos en la misión a través de la vertiente artística del diálogo con Dios: Él nos habla y nosotros le escuchamos. Así podremos convertir los dolores del fracaso y de la decepción en lecciones de vida. La oración nunca nos invitará, si es verdadera, a huir o abandonar la realidad. Alguien que saca adelante su misión no lo hace con tristeza ni con ganas de queja, sino confiando plenamente en el amor inagotable de Dios, porque ya es bien sabido por todos que quien se mete en la lluvia, se moja.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Exitosa cloenda del Cicle Nadal a l'Auditori

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes va cloure, el passat 11 de gener, el Cicle de Nadal 2025 amb un acte a l'Auditori Enric Granados de Lleida en què es va fer el lliurament dels premis del Concurs de Pessebres. Enguany hi ha hagut 156 participants, entre els 96 que han pres part en el 91è Concurs i els 60è del Concurs Infantil i Juvenil. El president dels pessebristes, Jordi Curcó, va destacar la xifra de participants, així com els 11.227 visitants que han passat per la Capella del Peu del Romeu al llarg de les festes.

Entre el guardons, cal destacar el Premi d'Honor per al pessebre de la parròquia de Sant Pau de la Mariola, del qual n'és autor el mestre pessebrista Virgilio del Olmo i que cada any és el pessebre més gran del Nadal a Lleida, així com el Primer premi del grup Parròquies al pessebre de la parròquia de Sant Salvador de Pardiniyes; el segon per a la parròquia de Montserrat; i el tercer per al diorama del santuari-parròquia de Santa Teresina. Pel que fa a comarques, ressenyar el guardó pel pessebre monu-

mental de les germanes clarisses del Sant Crist de Balaguer.

Mentrestant, la XX Biennal del Pessebre Català que acull la sala d'exposicions de l'Ajuntament de Lleida a l'antic Casino, organitzada conjuntament amb la Federació Catalana de Pessebristes, tanca finalment aquest 1 de febrer. L'èxit de la mostra, que aplega 42 diorames i pessebres provinents de 23 associacions de pessebristes de Catalunya, ha fet que es decidís prorrogar-la. Inicialment havia de tancar el 10 de gener.

Celebracions amb motiu de sant Antoni

Malpartit va avançar al diumenge 11 de gener la benedicció dels animals amb motiu de la festa de Sant Antoni Abat, que se ce-

lebra el dia 17. Diversos veïns amb les seves mascotes van acompanyar Mn. Pere Canals en aquest moment tradicional i de devoció.

Paral·lelament, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, Òscar Ordeig, va pronunciar el passat 10 de gener el pregó de la 85a edició de la Festa dels Tres Tombs de Lleida. Ordeig va parlar de les incerteses del món agrari; del passat, present i futur de la pagesia; així com de la celebració de Sant Antoni i de la reivindicació del món agrari.

Diferents parròquies de la diòcesi van fer les seves benediccions als animals de companyia i del camp, la més destacada de les quals pel nombre d'assistents va ser a Lleida, on després de la missa en honor a sant Antoni a l'església de la Sang, es va donar pas als tradicionals Tres Tombs.

Trobada preparatòria del Camí de Sant Jaume

Prop d'una trentena de joves del Col·legi Episcopal de Lleida es van reunir, el passat 9 de gener, en la primera de les quatre trobades previstes per preparar la seva participació en el pelegrinatge anual pel Camí de Sant Jaume, que es farà el mes de juliol. En un ambient alegre, els nois i noies van rebre les primeres informacions sobre les etapes i els quilòmetres que hauran de caminar a l'estiu. També van rebre una dessuadora i van compartir un sopar de germanor.

Aquesta és una iniciativa que fa anys que es repeteix entre els alumnes de l'Episcopal. L'estiu passat van recórrer 114 quilòmetres des de Sarria fins a Santiago de

Compostel·la en diferents etapes des del 30 de juny al 6 de juliol, quan van assistir a l'Eucaristia del Pelegrí a la catedral de la capital gallega.

El bisbe Joan publica *¿Esperanza o autosugestión?*

El bisbe emèrit Mons. Joan Piris, ha publicat recentment el llibre *¿Esperanza o autosugestión? Reflexiones a la luz del Año Jubilar de la Esperanza*, una obra de reflexió espiritual que convida els cristians a aprofundir en el veritable sentit de l'esperança.

Amb la seva llarga experiència pastoral i teològica, Mons. Piris ofereix una mirada serena i profunda sobre una virtut fonamental de la vida cristiana.

El llibre s'emmarca en el context del Jubileu de l'Esperança i vol ajudar els fidels a discernir entre l'esperança autèntica, arrelada en la fe en Jesucrist, i el que sovint es

reduïx a simples tècniques de pensament positiu o autosugestió.

L'autor recorda que l'esperança cristiana no és només una actitud psicològica, sinó una confiança sòlida en la presència viva del Senyor, que acompanya i sosté el seu poble fins i tot enmig de les dificultats. En un món marcat per la incertesa, la fragilitat i els conflictes, el bisbe emèrit proposa redescobrir aquesta esperança com a font de sentit, consol i compromís.

¿Esperanza o autosugestión? està escrit amb un llenguatge clar i accessible, pensat tant per a creients compromesos com per a totes aquelles persones que busquen una reflexió espiritual profunda.

Joves interessats en anar a Bolívia

Quatre joves lleidatans interessats en participar en el projecte missioner «Face to Face» d'Acció Catòlica General a Bolívia, van assistir el 15 de gener a la xerrada que van oferir a la seu del Bisbat el matrimoni format pels exmestres de l'Episcopal Maricel Martí i Jaume Jové, que al llarg dels anys han pres part en diverses missions en països de l'Àfrica i de l'Amèrica Llatina. Entre altres consells que els van voler transmetre si, finalment, decideixen anar el

proper estiu a El Alto-La Paz hi ha que «abans de viatjar han d'inculturalitzar-se —és a dir, deixar aquí els esquemes culturals europeus— per tornar-se a culturalitzar allà amb els valors i les formes de fer». Consideren que és una forma d'enriquir-se i d'evitar un xoc cultural massa fort.

Entre els joves interessats a prendre part d'aquesta experiència organitzada per la delegació de Missions, hi ha dos germans, la Neus, de 24 anys, i el Francesc, de 36. Mentre que el Francesc, pagès i pastor, sembla tenir decidit d'anar-hi, la Neus encara està en el procés de decidir-se. De fet, ha acudit a la reunió amb la Joana, una amiga seva que ja va anar a Guatemala fa uns anys i que ara vol repetir l'experiència. La quarta és l'Aina, la més jove, amb 19 anys, que després de no haver pogut accedir als estudis d'Integració a l'Episcopal, ha decidit embarcar-se en aquesta iniciativa.

Llum i flors a la Mare de Déu del Blau

Lleida celebra aquest 2 de febrer, coincidint amb la Candelera, la festa de la Mare de Déu del Blau. La catedral acollirà una Eucaristia presidida pel bisbe Daniel a partir de les sis de la tarda, en què es cantaran els goigs a la Mare de Déu i també es farà la benedicció de les candeles. Posteriorment, a

tres quarts de set, es farà la tradicional ofrena de llum i flors per part de les nenes i dones que es diuen Blau, acompanyades de familiars i de la resta de fidels.

El mateix dia, a les onze del matí, se celebra la missa amb motiu del Dia Mundial de la Vida Consagrada.

REFLEXIONS

La llum que ens il·lumina

El dia 2 de febrer és la festa de la Candelera, coneguda també com a festa de la llum. Candela significa «la llum que guia el camí».

L'Epifania és el misteri de la llum. Quan Jesús neix, una estrella sorgeix al firmament. Des del seu naixement, Jesús il·lumina el món. Primer, els seus pares, Josep i Maria, però també els pastors i els mags queden inflamats i transformats per la llum de Crist.

Jesús es presenta: «Jo soc la llum del món: el qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida» (Jn 8,12). Ell és la llum que «il·lumina» les ombres i que ens permet veure la vida en tota la seva esplendor, amb perspectiva i transcendència. Es veu el món amb el prisma del seu amor.

Jesús arriba a les nostres vides, no de manera directa. La llum de Déu entra filtrada i tamisada, com la que penetra a través de les vidrieres, per a no enlluernar-nos amb la seva brillantor.

Jesús ens diu que nosaltres, com a fills seus, també som llum del món, i que la llum no pot romandre amagada, sinó que s'ha de manifestar perquè les nostres bones obres glorifiquin Déu. Així, tots tenim una missió: som cridats a portar la claror.

El papa Francesc expressa que som llum, quan aprenem a estimar com Jesús; de manera que no és la nostra llum, sinó la de Jesús que es reflecteix a través nostre, per poder arribar a tothom. Així, cadascú espurneja la llum de Déu amb una tonalitat diferent, segons el prisma de la seva personalitat i singularitat.

Tot i que la il·luminació requereix un estat de consciència elevat, un despertar espiritual, en realitat, és l'estat natural del nostre ésser. És sentir la connexió, la universalitat de l'univers i amb Déu, on l'ànima recupera el seu estat natural de consciència i plenitud. Segons sant Agustí, Déu és la llum que il·lumina la ment i fa visibles les veritats eternes, de la mateixa manera que la del sol fa visibles els objectes físics.

Meritxell és la llum del migdia. Com diu el meu estimat amic mossèn Ramon de Canillo, la Nostra Mare és l'alba que ens dona la llum que és Jesús.

Mercedes Campos
Restauradora i catequista

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Mt 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / Sl 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)].

Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes.

3. ■ Dimarts [2S 18,9-10.14b.24-25a.31-19,3 / Sl 85 / Mc 5,21-43]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia)

i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Òscar, bisbe; beat Esteve Bellesini, prev. agustinià.

4. ■ Dimecres [2S 24,2.9-17 / Sl 31 / Mc 6,1-6]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Gilbert, prev.; sant Joan de Brito, prev.; i beat Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Ber-

thieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.

5. ■ Dijous [1R 2,1.4.10-12 / Sl: 1Cr 29 / Mc 6,7-13]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Divendres [Sir 47,2-11 / Sl 17 / Mc 6,14-29]. Sant Pau Miki, prev. a Nagasaki (Japó, 1597), i companys, mrs.

7. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / Sl 118 / Mc 6,30-34]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.

8. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 58,7-10 / Sl 111 / 1C 2,1-5 / Mt 5,13-16]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev. fund. somascos; santa Josefa Bakhita, vg.; santa Elisenda, vg.

Diumenge IV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Feliços els pobres en l'esperit»

No entèndriem les benaurances que proclama Jesús si entenguéssim que Déu vol la pobresa, el plor, la injustícia... Tot això Déu no ho vol. El que afirma Jesús és que precisament amb el Regne de Déu que ell proclama, la situació de les persones necessitades, dels pobres, que ploren, ha canviat radicalment. Les benaurances proclamen feliços els homes que sovint són considerats desgraciats. Són tots aquells que han posat la seva confiança en el Senyor, i no es preocupen excessivament de les coses d'aquí a la terra. El consol de Déu ja ha arribat a aquestes persones, als pobres i necessitats perquè Jesús és sempre al seu costat: són els preferits de Déu. Hem de viure fent realitat aquest Regne: això suposa un canvi radical en la nostra vida: no busquem la riquesa, el plaer, el benestar material; busquem viure com Jesús; els nostres preferits són les persones necessitades. Aquestes ens han de trobar sempre al seu costat, com Jesús sempre atent als senzills, als humils, a aquells que treballen per la pau, als perseguits. En la mateixa línia va la primera lectura: *Busqueu el Senyor, tots els humils del país... busqueu la bondat busqueu la humilitat. Deixaré en el teu país un poble humil i pobre...* Com veiem, tot això suposa un canvi de perspectiva en la nostra vida: no valorem allò que valora el món: l'orgull, el poder, el diner, ser més que els altres. En la mateixa línia sant Pau ens recorda: *Mireu els qui heu estat cridats; als ulls del homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble.* L'actitud de Déu és diferent de la del món: *Déu per confondre els savis ha escollit els qui el món té per ignorants, per confondre els forts ha escollit els qui el món té per dèbils, els qui als ulls del món són gent de classe baixa, gent de qui ningú no fa cas; ha escollit els qui no valen per a res.* Per què tot això? *Així ningú no pot gloriar-se davant Déu.* Per sort, Déu ens ha escollit als qui no valem res perquè tota la nostra confiança i esperança s'ha de posar només en Déu. Ell és l'únic valor autèntic. Ell és l'únic tresor.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia de Sofonies (So 2,3;3,12-13)

Busqueu el Senyor, tots els humils del país que compliu els seus preceptes; busqueu la bondat, busqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia rigorós del Senyor.

Deixaré en el teu país un poble humil i pobre. La resta d'Israel buscarà refugi en el nom del Senyor. No faran injustícies ni mentiran, no tindran una llengua enganyadora. Podran pasturar i reposar sense que els inquieti ningú.

► Salm responsorial (145)

R. *Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vida als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, per tots els segles. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,26-31)

Germans, mireu qui sou els qui heu estat cridats: als ulls dels homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble. Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui el món té per dèbils i els qui, als ulls del món, són gent de classe baixa, gent de qui ningú no fa cas; per destituir els qui són alguna cosa, ha escollit els qui no valen per a res; així ningú no pot gloriar-se davant Déu. Però vosaltres, per obra de Déu, teniu en Jesucrist tot el que sou, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Escriptura: «Si algú es gloria, s'haurà de gloriar del Senyor.»

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 5,1-12a)

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren.

Llavors es posà a parlar i els instruïa dient: «Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els comparirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

► Lectura de la profecia de Sofonías (Sof 2,3;3,12-13)

Buscad al Señor los humildes de la tierra, los que practican su derecho, buscad la justicia, buscad la humildad, quizá podáis resguardaros el día de la ira del Señor.

Dejaré en ti un resto, un pueblo humilde y pobre que buscará refugio en el nombre del Señor. El resto de Israel no hará más el mal, no mentará ni habrá engaño en su boca. Pastarán y descansarán, y no habrá quien los inquiete.

► Salmo responsorial (145)

R. *Bienaventurados los pobres en el espíritu, porque de ellos es el reino de los cielos.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,26-31)

Fijaos en vuestra asamblea, hermanos: no hay en ella muchos sabios en lo humano, ni muchos poderosos, ni muchos aristócratas; sino que, lo necio del mundo lo ha escogido Dios para humillar a los sabios, y lo débil del mundo lo ha escogido Dios para humillar lo poderoso. Aún más, ha escogido la gente baja del mundo, lo despreciable, lo que no cuenta, para anular a lo que cuenta, de modo que nadie pueda gloriarse en presencia del Señor.

A él se debe que vosotros estéis en Cristo Jesús, el cual se ha hecho para nosotros sabiduría de parte de Dios, justicia, santificación y redención. Y así —como está escrito—: «el que se glorie, que se glorie en el Señor».

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 5,1-12a)

En aquel tiempo, al ver Jesús el gentío, subió al monte, se sentó y se acercaron sus discípulos; y, abriendo su boca, les enseñaba diciendo: «Bienaventurados los pobres en el espíritu, porque de ellos es el reino de los cielos. Bienaventurados los mansos, porque ellos heredarán la tierra. Bienaventurados los que lloran, porque ellos serán consolados. Bienaventurados los que tienen hambre y sed de la justicia, porque ellos quedarán saciados. Bienaventurados los misericordiosos, porque ellos alcanzarán misericordia. Bienaventurados los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios. Bienaventurados los que trabajan por la paz, porque ellos serán llamados hijos de Dios. Bienaventurados los perseguidos por causa de la justicia, porque de ellos es el reino de los cielos. Bienaventurados vosotros cuando os insulten y os persigan y os calumnien de cualquier modo por mi causa. Alegraos y regocijaos, porque vuestra recompensa será grande en el cielo».